

EENE
VERRASSING.

AMSTERDAM, HÖVEKER & ZOON.

Eene verrassing.

Emma was een lief kind. Ze was jegens iedereen beleefd en vriendelijk. Geen wonder, dat alle menschen, die haar kenden, veel van haar hielden. Was Emma dan nooit stout? Als ik daarop „ja” antwoordde, zoudt ge mij zeker niet gelooven. Ik heb al wel tien duizend kinderen gekend en tien duizend is veel, heel veel. Er staan niet eens tien duizend letters in dit boekje. Maar ik heb nog nooit een kind gezien, dat niet ereis stout was. Als een van mijne kleine lezers of lezeressen nu bij zichzelf denkt: 't is jammer, dat u mij niet gekend hebt; ik ben altijd juist zooals ik zijn moet, dan zou

ik zeggen: „Beste Frederik of goede Anna, lees maar eens in uw bijbeltje; dat zal u wel eens vertellen, hoe ge zijt, wanneer ge het zelf niet best weet. En toch, al zijn alle menschen en alle kinderen anders dan ze moeten zijn, ik vind het eene kind toch veel aardiger dan het andere. Pruilende Mina en knorrige Gijs, ik houd evenveel van u als van tevreden Albert en van vroolijke Marie, maar als ge mij nu naar de waarheid vraagt, dan vind ik de beide laatsten veel aardiger dan de beide eersten. Maar om nu tot Emma terug te keeren, zij ondervond het wel, dat allen veel van haar hielden. Daar staat ze op ons eerste plaatje tusschen de geschenken in, welke ze op haar zesden jaardag ontving. Ze is er druk mede aan het spelen, doch het meest van alles boeit haar een prentenboek, dat ze van tante ontving. Aan de eene zijde van elk blad staan mooie prenten, aan de andere groote letters. Die prenten vindt ze mooi, maar die letters wil ze kennen. Elken dag doet ze er wat aan en moeder helpt haar een handje. Eindelijk kende zij ze allen. Toen nu haar neefje Willem eens bij haar kwam, liet ze hem hare geschenken zien, ook het mooie prentenboek. Ze zeide, dat

zij al die letters kende. Willem probeerde het en 't ging goed.

„Ja maar,” zeide Willem, „ge kent ze uit het boekje, „kom eens hier, Emma, bij het teekenbord! Ik zal er eens een letter met krijt op schrijven en zeg mij nu eens, hoe die heet!” Willem schreef de eene letter na de andere, doch Emma kende ze allen. Nu liet moeder haar elken morgen een lesje lezen. Wel, dat was een genot, als ze daar bij moeders schoot de eene geschiedenis voor, de andere na lezen mocht. En 's avonds, na het eten, als de courant kwam, dan bleven de bal en het plakboek liggen. Dan sprong ze op vaders knie en las de gemakkelijke woorden uit de courant. Of vader het aangenaam vond, dat zijne Emma zoo goed haar best deed? Dat beloof ik u!

„Vader, zou ik ook op de piano kunnen leeren spelen?” vroegde Emma.

„Wel zeker, meid,” zeide vader. „De Heer heeft u een goed verstand gegeven en als gij uw best doet om wat goeds te leeren, zal het u gelukken; probeer het maar eens!”

„Wilt u mij helpen, vader?” vroegde Emma. „Zeker, kind!” beloofde vader en hij hield woord ook. Moeder zou gauw jarig

zijn. Als ze moeder eens verrassen en een stukje voor haar spelen kon. Wat zou hare lieve moeder opkijken! Ze had nog drie maanden tijd. „Elken dag een klein stukje,” zeide vader en waarlijk, het kwam er in.

„Gaat u nu eens mede naar de piano?” vleide Emma, nadat ze moeder hartelijk geluk gewenscht had op haar verjaardag.

„Naar de piano? Och jawel!” zeide moeder, die meende, dat Emma gaarne een stukje muziek van haar hooren wilde.

Moeder ging voor de piano zitten en bladerde reeds in het muziekboek, om een wijsje te zoeken, dat Emma gaarne hoorde.

„Neen, neen, moe! U moet niet spelen! Luister u maar eens!” zeide Emma en nu sprong ze op moeders schoot en speelde het wijsje, dat ze bij vader geleerd had.

„Wel, kind, wat hebt ge mij verrast!” zeide moeder en sloot haar dochttertje in hare armen. „Dat had ik nu in het geheel niet gedacht. Ge hebt er mij recht gelukkig door gemaakt.”

Nu, dat kon Emma dan ook wel zien. Moeder verzocht haar dien dag nog wel driemaal om het wijsje eens te spelen en

ik behoef u wel niet te zeggen dat Emma dit gaarne deed. Ze moest het ook nog eens doen, toen vader 's avonds tehuis kwam. Vader vond het ook recht aangenaam, dat moeder er zoo mede verrast was.

„Ge hebt mij zooveel plezier gedaan, dat ik niet laten kan, om u ook eens een genoeg te doen,” zeide moeder. „Kijk eens, wat ik hier heb!”

Moeder opende een doos en haalde daaruit een mooie pop te voorschijn. De pop was netjes aangekleed en zag er zoo lief uit, dat ge er zelf zin in zoudt gekregen hebben, al hadt ge dan ook geen mooi wijsje op de piano gespeeld.

Emma sprong naar moeder toe en gevoelde zich zoo rijk, alsof ze zelve jarig geweest was.

Het meisje gaf haar vader en moeder door hare leerzaamheid veel stof tot vreugde en ze bezorgde zichzelve daardoor recht veel genot. Of ze daarom nu haar speelgoed maar altijd op den grond of in de kast liet liggen en den geheelen dag maar in de boeken en voor de piano zat? Dat geleek er niets op; als 't tijd van spelen was, speelde ze naar hartelust, maar als de

klok zeide, dat er geleerd worden moest, deed ze dat niet minder gaarne. Zoo zien alle vaders en alle moeders het gaarne, bovenal zoo wil de Heer het ook. Hoe meer wij leeren, des te meer kunnen wij later voor Hem zijn en doen.

„Kan ik dan ook wat voor den Heer doen?” vraagt mij een kleine jongen, „wat kan ik dan doen?”

„Leer maar vast, al wat ge goeds leeren kunt. Later zult ge zelve wel zien, hoe ge dat alles voor den Heer gebruiken kunt!”

